
Første August

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Første August

4

Første August

Første August

Første August
Af Kaj Munk
Nat.d.7.8.38[1]

HJERTET slaar saa uroligt, som da man var ung og skulde til Stævnemøde. Men saa er det vel ogsaa det, der er Tilfældet? Jægeren bliver jo aldrig gammel, og den søde Uro, mon hun kommer? eller skulde hun virkelig blive helt væk? kan være lige stor, enten det gælder en Dame eller en And. Det er Natten til 1ste August; man har lovet sig selv, at man vil gaa tidlig i Seng og sove til 3; man er kravlet under Tæppet Kl. 11, og nu maa den vel være henved 3. Tændstikken skærer i Sommernattens vege Mørke og viser, at Klokken er et Kvarter over elleve.

Naa, Klokken 2 skruer man Proppen af Thermoen, og et Øjeblik efter danser Hunden ør af Lykke omkring den taagevædede Bil, der blev kørt ud allerede i Aftes og nu glipper søvnt med Øjnene og nyser forkølet i Startningen, som om den aner, at nu gaar den strenge Tid ind, da den visselig ikke skal spares for noget. Men da den først er kommen ret i Fart, nynner den veltilpas, som om det atter en Gang er gaaet op for den, at Meningene med os Skabninger er at blive brugt. Morgentaagen er saa tæt, at vi er ved at tage fejl af selv de kendteste Veje; men omsider finder vi dog ud af, hvor "Søndervang" ligger, og kan vi ikke klare Engvejen i det dryppende Mørke, omskifter vi Fords Heste med Apostlenes.

Det er knapt til at se en Haand for sig, men hvad skal man ogsaa se en Haand for, det er nok, naar man kan høre en And over sig. Og det maa der være nogen, der kan, for dér lød det saa sandelig, det første Skud. Jo, Kammeraterne staar allerede ude i Sivene, den er vaad at komme derud. Dug og Taage doucher af dem, og selvfølgelig trækker venstre Gummistøvle Vand. Men nu er man der; her er et Sted, hvor Søen rækker Tunge, den Udfordring standser os, her tager vi Stade og oppebier, hvad den langmodige Skæbne vil tilskikke os.

Og vi giver os hen i det Skabelsens Under, at en ny Dag bliver til Voldsommere end nogen anden Dag i Aaret. Den blide Taage, der forjætter saa megen Solglans og Lykke, og de brutale Skud, der hamrer det fast over intet anende og intet forstaaende Væsener, at denne Solglans og Lykke er for den enkelte kun en Mulighed, som man enten slet ikke naar at smage eller kun smager i Sekunder saa flygtige som selve de susende Hagl. Ingen af denne Klodes Beboere finder sig et Mosehul saa skjult og sikkert, at Døden ikke kan opspore ham der. Han kan dække sig saa meget, han vil, naar den plaskende Hunds hvidtandede Gab pludselig griner frem imod ham, vil han tage til Vingerne, og maaske for første Gang fatte fuldt ud, hvor meget Livet er værd. Aldrig vidste han, Hjertet kunde hamre saa haardt, aldrig, at Vingerne kunde bære saa stærkt og saa fort; og fløjtede Haglene ham en Vise om, at Livet og Døden er eet og det samme, hørte han det ikke den lykkelige.

Hvilket altsammen betyder, at mens de andre nedlagde Snese af Ænder rundt om mig, skød jeg samme Antal som i Fjor, nemlig Nul.

Kaj Munk.